

El rei no triat

Comunicat del PCE (m-l)

El rei no triat, fill del que designà el criminal Franco, Juan Carlos I, qui en 1975 confirmà el seu compromís amb la dictadura amb aquestes paraules: “Juro *per Déu i sobre els Sants Evangelis complir i fer complir les Lleis Fonamentals del Regne i guardar lleialtat als principis que informen el Moviment Nacional*”, acaba de fer, després de setmanes de silenci, una declaració pública que és en si mateixa un resum perfecte del moment polític que vivim: el cap de l'Estat, no triat sinó designat en dues setmanes després d'un acord entre les forces burgeses, i per tant sense cap legitimitat democràtica, ha utilitzat set minuts per a fer una autèntica declaració de guerra al poble català.

Amb desenes de milers de persones al carrer manifestant, amb total justícia, la seua indignació per la repressió brutal del passat diumenge; i mentre el Govern i els seus aliats exalten i encoratgen els instints més primaris de la caterva de racistes carpetovetònics espanyolistes, el “rei de tot els espanyols” carrega tota la responsabilitat de la situació en les institucions de Catalunya. El pols entre les burgesies catalana i espanyola el resol d'aquesta manera el sector obertament feixista de l'aparell d'estat monàrquic.

En aquestes circumstàncies, quina eixida cal esperar del règim? L'aplicació de l'article 155 enfront d'un poble mobilitzat en defensa del seu legítim dret a decidir?

La repetició de l'espectacle de l'1 d'octubre, amb policies i guàrdies civils actuant a les ordres d'un govern reaccionari i corrupte, com a veritables forces d'ocupació? La intervenció de l'exèrcit? En qualsevol cas, queda clar que l'oligarquia espanyola i les forces més tèrboles de la reacció estan disposades a arribar fins al final en aquesta pugna entre burgesies que ha acabat per ser un combat obert contra els demòcrates i els drets i llibertats democràtics.

De quina democràcia parlen, quan han imposat lleis, amagat corrupteles i manipulat consciències quan han volgut? De quina legitimitat parla qui representa una institució hereva d'una dictadura brutal? De quina responsabilitat parlen els qui declaren la guerra al sentir d'un poble que vol expressar la seua opinió en les urnes?

Dues coses queden perfectament clares: la primera, la veritable naturalesa d'un règim, el del 78, fruit de la mancança de ruptura real i efectiva amb el franquisme, i incapaç de respondre, per això, als desafiaments polítics amb un mínim de proporcionalitat, tot respectant, almenys, els desitjos més elementals de les classes populars. La segona, la inoperància de les forces d'esquerra, incapaces de defensar amb fermesa i claredat una proposta d'estat que torni a les classes treballadores i als pobles d'Espanya la seua sobirania, quelcom que és impensable sense trencar prèviament amb l'estructura d'un règim creat per a imposar els designis d'una minoria d'oligarques.

Potser la brutal intervenció de Felipe VI serveixi al bloc de poder per a assegurar-se la docilitat dels que fins ara han sostingut el seu domini o han mirat per a un altre costat quan la realitat trencava la idíl·lica i falsa imatge democràtica del règim monàrquic; però els treballadors i les classes populars comencen a comprendre que, a mesura que s'aguditzen les contradiccions, sense una solució radical que passa necessàriament per enfrontar-se directament amb l'entramat jurídic, polític i institucional que garanteix la tirania dels corruptes, la conclusió de la cruïlla a què s'enfronten vindrà del feixisme, que mai ha estat expulsat realment de l'Estat espanyol.

En moments com aquestos, no cap l'equidistància, no cap justificar la passivitat en que la resposta hagi estat inoportuna. Si la reacció finalment imposa la seua “solució” al problema, només cal esperar encara més duresa en la resposta del poder a les reivindicacions populars, només cal esperar més mà dura, aplicada amb fraseologia democràtica.

El PCE (m-l) crida totes les forces d'esquerra i progressistes a denunciar, units i al carrer, el rei il·legítim, el govern reaccionari del PP i els seus còmplices; i emplaça totes les forces de progrés a unir forces en un front popular que permeti avançar en la construcció d'una República Popular i Federativa, que garanteixi plenament els drets i llibertats dels treballadors i els pobles d'Espanya.

Comité Executiu del PCE (m-l)

Madrid, 3 d'octubre de 2017

Partit Comunista d'Espanya (marxista-leninista)

Comitè Executiu

[pceml](#)

[Octubre - Órgano del PCE ml](#)

[pceml.info](#)

contacto@pceml.info